

De l'experiència i expertesa de polítics. No els vull votar: enganyen

written by Sebastià Sardiné | 12 d'octubre de 2019

La Llei Electoral Espanyola, LOREG, és de 1985, reformada el 2018 per donar dret de vot a ciutadans amb disminucions. La Llei orgànica 6/2002 regula els partits polítics. La Llei 19/2004 és la de finançament de partits, associacions i fundacions vinculades. El còmput de vots i adjudicació d'escons es fa pel sistema D'Hondt.

Soc partidari d'una nova llei electoral catalana amb democràcia directa, participativa, llistes obertes, exercici temporal de la política: dues legislatures. Els nostres polítics actuals prefereixen la LOREG espanyola i repartir-se carteres, consells comarcals, alcaldies, fixant-se sou, professionalitzar la política i viure'n sempre, directament o indirecta. Com a votant, amo del meu vot reconquerit l'1-0-2017, el sistema de votacions i partits no m'interessa. Per què?

Primer, els partits es gestionen com a empreses. Tenen direcció política i objectiu empresarial, guanyar en vots i escons per assolir el poder i fer llavors el que volen o poden, amb poc èxit fins ara. Per a aconseguir-ho, tenen departaments de gestió, comunicació i propaganda, d'economia, amb ingressos típics (quotes de socis o afiliats, molt pocs adherits en comparació amb el cens electoral) i atípics, massa sovint irregulars i incontrolats, sempre amb dèficit i crèdits a condonar per bancs. Perquè sortir a la tele els és clau, i invertir en enquestes d'opinió. El producte a vendre és el vot, mercaderia sensible adreçada a la bona fe del consumidor polític que, si tot anés normal, només és cridat a votar cada quatre anys. Mai cap consulta prèvia a cap afer important.

Les oligarquies creen partits i lobbys amb l'objectiu de destruir estructures, tendències o adversaris. La política consisteix a fer que no mani l'altre. A Catalunya, per controlar-nos, varen crear Alianza Popular, Ciudadanos. Ara tenim un PSC abduït.

Segon, qui fa les llistes? El capital interessat crea un partit quan vol, amb qui vol. Amb l'objectiu d'ofegar la Catalunya reivindicadora, la de l'esperit de l'11 de setembre de 1714 i del 1r d'octubre de 2017, invertint-hi diners, captant a interès els candidats, de vegades rebotats d'altres partits. De tant en tant, neix un nou partit del no-res, Moviment del 15M, que els hi fa nosa. La majoria de nous partits –per egoistes protagonismes i per vendre la seva gran expertesa i professionalitat política– provenen d'escissions més o menys traumàtiques. A vegades una estructura polititzada entra massivament en un partit i el fagocita. O se'n revifa un de nou que l'alimenta el quart poder en un "A por ellos" neo-conquistador-unionista. En altres casos, com en el vell PSC, per involucionisme, marxen els originaris socialistes catalans, amb ànima, i en resten només les sigles, aprofitades per escaladors afins al poder central, sense ànima. En cada elecció s'obre la veda de fitxatges mediàtics, o dels que canvien d'americana. N'hi ha amb arrogància desmesurada, de fora vingueren, veritat *monsieur*? A cada partit hi ha llista d'espera per prosperar en l'escalafó. En cada elecció el comptador hauria d'estar a zero per a tothom. També hi ha la trampa que els del partit del govern provisional tenen avantatges irregulars: tots els mitjans són al seu abast, per la seva doble condició de govern provisional i de candidat. Els partits sense escons, o els de nova creació, neixen desemparats de tot, també de recursos.

Així doncs, tenim partits. Tenim professionals que viuen de la política, col·locats segons interès de partit. Tenim llistes, no triades pel poble. La postveritat ens contamina. Estem doncs manipulats. Per enganyats, votem malament. Segons

Miliàn, a “Un teatre obscè” (7 d’octubre a *El Punt Avui*): “un deteriorament ètic d’aquesta magnitud, amenaça sens dubte avui el sistema democràtic a Espanya”. Perversió moral de la política. On són les llistes obertes per votar lliurement els millors, d’un partit o altre, o independents?

Tercer, una reflexió. Fa molts anys de pseudo-democràcia gestionada per partits tradicionals i per polítics professionals que de la política en fan carrera i en viuen molt bé durant l’exercici del càrrec, i després, de retruc amb poltrones giradores i bones jubilacions. La situació en què està Espanya i en què es troba Catalunya és exclusivament atribuïble als polítics professionals, molt d’ells acusats de corrupció i de finançament irregular. De bona gestió no se n’ha fet pas. On està España i on és Catalunya? Som allà on ens han portat els Fragues, Calvo Sotelo, Aznar, Rajoy i el noi dels títols. Som on ens ha conduït en González i el seu guerrer, a ribotades, i el Zapatero que ens ho havia d’aprovar tot, i el contra-barons Sánchez que fustiga Catalunya perquè és rica, que, si ho és, en gran part és gràcies als migrants expulsats pel sistema de la Gran Castella. Hi ha dos partits més, de disseny, un de nou, amb camisa oberta, a cavall, només crida. L’altre s’inicià amb un que es despullava, fins que els vots despullaran a les altres escaladores, sense escrúpols, o no. Tots units són l’Espanya del 155. Neo-conqueridors a ultrança. Som on som, pel mal fer de polítics professionals d’allà i d’aquí, on tampoc no han fet el que pertocava fer.

Venen noves eleccions al “Parlamento”. ¿Hem de votar doncs a qui ens ha portat a la situació desesperada i fallida en què es troba la residual Espanya conqueridora? No, no els hem de votar. Quina garantia ens donen que compliran el que diu el seu programa? Cap. Han perdut tota credibilitat. Espanya està en fallida tècnica, ètica i moral. Els unionistes que es diuen constitucionalistes ens han portat a la misèria i a la crisi de confiança, amb pitjor qualitat sanitària, educativa, social, laboral, d’habitatge venut a fons voltor, especulant a

borsa, mentre les pensions i els sous són cada vegada més baixos i amb jovent sense futur.

A Catalunya no hi ha conflicte entre persones. Només els partits i els mitjans, amb les notícies falses, venen conflictes de convivència, quan només quatre eixelebrats cerquen brega per a la unitat d'una nació espanyola que no ha estat mai tal, ja que la península Ibèrica és plurinacional, amb gent diversa que s'han entès i acceptat, convenint només el conflicte a polítics i oligarquies de l'Estat, un estat de dret, invers, dins d'una aparent democràcia, corcada i contaminada.

No vull votar a polítics professionals. Vull gent transversal que porti, durant un màxim de dues legislatures, el millor d'ell mateix. Eines de País, gent nova, va guanyar la Cambra. Ens manca l'eina de país polític, un moviment: Transversals per la República (TxR). L'1-0 no ens vàrem preguntar pas, fent cua per votar, de quin partit era un o altre. Doncs això és el que ens cal. Gent amb valors que treballin per la llibertat, en una república inclusiva que ens porti a un nou estat, el de les persones, on les polítiques se'ls hi adrecin i a afavorir l'equilibri amb la natura, i no el seu col·lapse. Si aquest moviment no surt, votaré animalistes. Els del 155 no es mereixen cap vot. Ens han empobrit civilment i econòmicament. Ens han violentat i segrestats els drets, i només ens volen per pagar, i per pegar-nos, sentenciant-nos i escarmentant-nos. I això, companys, no és això. Emperò, tot està per fer i tot és possible, com diuen els nostres poetes.